

СТИХОЗБИРКА

КРИЛАТИ СНИ

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

2008 ГОД

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ-СКОПЈЕ 2008 ГОД

- СОДЖИНА
1. АЈДЕ БАРЕМ СЕГА
 2. АКО НЕКОГАШ
 3. АКО
 4. АПРИЛ
 5. БАЛАДА ИЛИ БАЛАДИ
 6. БОЕМ
 7. ДАЛИ
 8. ДЕЈГИДИ
 9. ДЕНОНОЌНА НЕИЗВЕСНОСТ
 10. ДЕТЕ НА ТИШИНАТА
 11. ПОГЛЕД
 12. ПРАШИНА СИТНА
 13. ПТИЦА
 14. СИВИЛО
 15. НОВА ЕРА
 16. СЛУГА НА ВРЕМЕТО
 17. ТЕАТАР
 18. СЕКОГАШ
 19. СПОКОЈ
 20. ТРЕПЕТ
 21. БАЈКА НЕПРОЧИТАНА
 22. БЕЗЛИЧНОСТ
 23. БЕШЕ ЗБОР
 24. БЕШЕ ТОА
 25. БУИЦА
 26. ВЕТРОМИНА
 27. ГНЕВ
 28. ГРОБНИЦА НА ЛЌУБОВТА
 29. ГРЧ
 30. ДОБРО УТРО
 31. ЕХОТО НА ДУШАТА РАНЕТА
 32. КРУГ НА ИМАГИНАЦИЈА
 33. НИМФА
 34. ЗАЛУДНО
 35. УТРИНСКА РАДОСТ
 36. ИСПРЕВРТЕНО
 37. КРИКОТ НА ДУШАТА РАНЕТА
 38. КРУГ ВОЛШЕБЕН
 39. ЛИТИ ПАРТАЛИ
 40. ЛУДО ВРЕМЕ

АЈДЕ БАРЕМ СЕГА

Во ноќите празни ме посакуваш
во дните сиви ме презираш
но сепак тркалото го вртиме
и насмевки лажни делиме

Ајде барем еднаќ биди искрена
и љубовта ти воскреснија
не сакам солзите да ти ги гледам
од усните сакам да ти пијам

Не давам бурата да те понесе
во едно ништо те однесе
обидисе барем блесок да створиш
кога стојам сега пред тебе.

Не барам да ме сакаш
дозволими да те сакам
не барам да ме сакаш
дозволими да те сакам

Ако некогаш

Ако и некогаш од ова место
ја снема маглината
и ги избистри оЧите
кои сега се матни
и само болни погледи праќаат
Ако и некогаш го снема ова сивило
од ова место
тогаш
знам
знам добро
дека повторно
утрото со насмевка ќе се Чека
со добро утро ќе се поздравува
а не како сега
сет клетва да се фрла
со трепет да доЧекува
трепет
кој катадневно
во душата само скрама прави
само скрама фаќа
Ако и некогаш
знам дека шепот тивок е
знам дека само Желба празна е

АКО

АКО ПЕСНАТА
Е ЛЕК ЗА ДУШАТА
АКО ЗБОРОТ
Е МЕВЛЕН НА РАНАТА
ТОГАШ
НЕКА РАНАТА ПИШУВА
ДОДЕКА СЕМОЖИ
ТОГАШ
НЕКА УСНИТЕ МРДААТ
ДОДЕКА ПАПСААТ
И КОГА ХАРТИЈА СЕ ПОТРОШИ
И КОГА ВОЗДУХ ЌЕ СЕМА
ТОГАШ
НЕКА НЕБО СЕ ОТВОРИ
ЗА МИР ДА ДАДЕ

АПРИЛ

Април и дозdot
спомените и солзите
пајгаа непрекинато
се рајгаа одвреме навреме
само капките
кои сетркалаа заедно
со само една солза
го направија април побогат
и земјата повлазна
вировите подлабоки
април и дозdot
да тоа бese само
пролетен и краток
брз и силен
не
не лицесе на бура
тоа бese
април и дозdot
во пролета.

БАЛАДА ИЛИ БАЛАДИ

Те запознав во соништата
Знаев дека сонувам
Те имав во сегашноста
Знам дека постојам
Те изгубив во иднината
Знаеш дека не постојам

Не е ова само празна фраза
Не се ова само празни зборови
Или нечији пророштва

Кога ветрот го слушав
На гранките им раскажуваше
Во балади ги претвораше
На идните генерации им ги оставаше

Балади
Или балада
За нечија љубов

Балада
Или балади
За некое постоење

БОЕМ

ТИВКИТЕ И НЕЧУЈНИ ЧЕКОРИ
СЕ СПУШТААТ
НА УЛИЧНАТА КАЛДРМА
НЕСАКАЌИ ДА ЈА ВОЗНЕМИРАТ
НОЌНАТА ТИШИНА
КРАДЕШКУМ СЕ ОТВАРА
ДРВЕНИОТ КАПИЖИК
НО БЕСРАМНОСТА НА ЗАРГАНОТО РЕЗЕ
СО СВОЈОТ ПРОДОРЕН ЗВУК
ГО НАЈАВУВА ДОАЃАЊЕТО
НА НОЌНИОТ БОЕМ
КОЈ СЕ ВРАЌА
ОД УШТЕ ЕДНА ЖИВОТНА
АВАНТУРА

ДАЛИ

СОНЦЕТО

Дали
го прашувам небото И понатаму ќе свети

Дали
И понатаму месечината ќе ја грее нокта
Дали
И понатаму овие улици чекори ќе ги газат
или И тие
вејќе се недостојни И правот да го кренат

Дали кога требаше
итаница да сторат спорото го одбраа

Дали
И очите веќе виделина имаат
мракот под закрила ги зеде

Дали
празните зборови храна ни станаа
дали.....

ДЕЛГИДИ

ЗА МИГ ПРОЛЕТА ИДНИНАТА
И СЕГА КАКО МИНАТО ЕДНО
ЗНАМ ЈА ГЛЕДАМЕ
ЛИТИ НЕ СТОРИ
ШТО СНИШТА НИ ОДНЕСЕ
ШТО СОЛЗИ НИ ДОНЕСЕ
НЕЗНАЕВМЕ
ЕТЕ ТОГАШ
КОГА КАКО ДЕЦА
СО РАДОСТ ГЛЕДАВМЕ
ЧУНКУ ЗЕЛЕНИ СМЕ БИЛЕ
НЕБАРЕ СЕГА
КОГА ЕТЕ ЛИТИ СМЕ
СОЗРЕАВМЕ
ТУКУ ЗБОРОТ ДА СЕ РЕЧИ

НАПАТИ
ОД КАМЕН НА КАМЕН ОДИМЕ
ИТАМЕ
И ЗБОРОВИ ЕТЕ КАЖУВАМЕ
НЕКОЈ ЗНАЕ ДЕКА ПРАЗНИ СЕ
НЕКОИ СО ВЕРБА ГИ ЗЕМА
ИТАМЕ ОД КАМЕН НА КАМЕН
ИТАМЕ КОН ИДНИНАТА
КАМЕЊА СТАНАВМЕ
КАМЕЊА ЛАДНИ И НЕИЗВАЈАНИ
НЕМА ЛИКА ДА ВИДИШ
САДЕ КАМЕЊА

ЗБОРОВИ ЕДНИ
ШТО ВО ДАМНИНА ЕЧЕА ВО УШИТЕ
ДЕКА ЛИТОСТА СТРАШНА БИЛА
ДЕКА ЛИТОСТА ГРОЗНА БИЛА
ГИ КАЖУВАА
ПРЕМНОГУ ИЗЛИТЕНИ
И ИСПЛАШЕНИ ОД МИНАТОТО
СТРАВОТ САДЕ КАЈ НИВ БЛИКАШЕ
СТРАВОТ ЧИНИШ ГИ ХРАНИ

ПАМЕТАМ
КОГА СО ЗОРАТА ТРКА ПРАВЕВМЕ
КОГА СО МУГРИТЕ СЕ ПРЕГРНУВАВМЕ
НАСМЕВКИ ДЕЛЕВМЕ
РАЗМЕНУВАМЕ
И КАТАДНЕВИЕ ВРВЕМЕ
ЖИВОТ БЛИКАШЕ
ОД СЕКОЈА ПОРА НАША
ЕВЕ
СЕГА УТРОТО НЕ ПРЕГАЗИ
ПЛАДНЕ ДОЈДЕ
А ОЧИ УШТЕ НЕ СЕ ОТВОРИЛЕ
УСТА САМО МРМОР ПРАВИ
ДЕЈГИДИ ДЕЈГИДИ

ДЕНОНОЌНА НЕИЗВЕСНОСТ

Од самракот до мугрите
неизвесноста се вовлеЧе
со темнината се закити
со сенки се завлеЧе

на звездите бајки им каЖуваше
на месецот сказни му покаЖуваше
што скитникот ги створил
со стравот што го Чувал долго

со муграта замина
во понор се сокри
да исЧекува повторно

зракот утрински ја исплаши
белината ја истера не за долго
вревата од врвеЖот не ја сакаше
време страшно беше
та за крвник свој ја имал

низи од мигови се создадоа
во алки бесконечни се претворија
што самракот со муграта ја врза
што муграта со самракот ја заврза
спој створија
нераскинлив.

DETE NA TISINATA

Кога нојкта се распара на пола
Знам крикот кој се разлеа и
сто одекна некаде во некое пусто место
сто родилка млада го стори
И детето на тисината го роди
Во дусата му ја всади
И во дамарот му ја смести
До века да ја носи
Постојано како крадец да ја кради
И милуванја тазни да И дарува
Во нојки идни постојано ќе ја бара
Спасот свој таму ќе го гледа
Тоа
Детето на тисината
сто царството ќе го смести
И господар ќе биди
Поклоници нема да му требаат
Само времето придружник е
Тоа
Детето на тисината
ќе царува деноноктно ете та

Поглед

Дај ми го погледот само за еден миг
да запловам со часов иден сто го заробив
тивки таласи ќе створам
не бура да биди
сал тивок сумол ќе се слуса
дај ми го И непласисе
злбнициве евеги тука се
сакаат да го украдат
имам амајлија створено
во таен дамар ја цувам
само за овој миг.
дајмиго И волсебство ти ќе видис
сто ум цовецки не го замислил.
сто оци цовецки не го виделе
дај ми го погледот евего времето врви
часот минат ќе стане.

Прашина ситна

Небото ќе прозбори
со гласот на грмотевицата
земјата ќе замолчи
преморена е од викотници

реките жуборот ќе го замрзнат
сила немаат за текот
ветерот виулица ќе стори
за игра ќе ги има

гората живот ќе смири
мртвило ќе распостели
рик немо ќе фати
вик во ехо се губи

а виновникот
каде ли чмае
или
повторно
со гордост на стена затане
за дело свое да види
во миг
горд ќе биди
во час
очаен ли е
во деноноќие
прашина ситна стана

Птица

Со мртвата птица замина и песната
беше ранобудилка
еве утрово е тажно
или капкиве дожд се поладни
мракот беше превесник
гласот на смрта
светулките околу фенерот
танцот не го играа веќе
замреа
и злокобно зуреја
беше дел од јатото
најгласната
највеселата
со криљата и воздухот сетика
ете го тераше да трепери
другари неразделни беа
тишината
и молкот насекаде
поздравот последен
мртвата птица
песната
молк
тишина
се до некоја нова птица.

Сивило

Овие луѓе сверови
кои знам човечки ликови носат
евеги повторно ноќва
дошле повторно
душава на парчиња да ми ја раскинат
сакаат тие
тука во ништавилово
болниот лелек на душата
сласт за нив е голема
врескаат толку силно
што и мигот иден е болен
во безнадежноста
реката сакав да ја преминам
но ход вели паричка немаш
беден си
бедници не пренесувам
оди во блатото на човечката беда
еј ти смртнику таму удавесе
имаш уште денови за броење
оди
зошто бесот го чувствувам ми доаѓа
и ти не би сакал да ме видиш бесен
оди
и не ми го троши времето мое
отидов со мисла кон утрото
но искра во око не светна
само сивило се распосла
сивило вчерашно.

Нова Ера

Морето на желби пресуши
сега
во новата ера
книгата на лудоста ја пишуваме
крвта е најдоброто мастило
пушката најдоброто пенкало
некои нови пишувачи се
вели старецот во близина
млади и незрели
со отров задоени
на млеко се гнасат
мракот го сакаат
од белина бегаат
не
ова мора да е приказна
приказна што ја раскажува фантазер
кој ете со осаменоста другарува
или можеби
некој ецентричен научник
ете времето го искривил
текот го сменил
или можеби е само лош сон кошмарен
весникот утрински ме разубедува
црната хроника
со трупови е полна
неверувам
но
ова е новата ера.

Слуга на времето

го пронајдов неродениот час
и го прегрнав силно
недојденото време
копнеев веќе долго за него
и сега
кога го имам во преградките
станав се*ичен
го сакав само за мене
ветерот злокобно ги носеше молбите
молбите на многумина чекачи
да го пуштам од преградките времето
но се*ичноста
со секоја слушната идна молба
стануваше се поголема и поголема
се молев на времето сега
слуга негов да бидам
и во вечноста
и само мој господар да стане
но молњата што севна
го распара небото напола
порака јасна напиша
времето е ничие
времето е сечие
оставиго нека врви

Театар

Кога како деца
ќе седневме сложено на камењата
за кој мислевање
дека јунакот Марко ги наредил
чекавме да дојди
старецот белокош
знаеше тој
навистина умееше
приказни чудни и убави да ни раскажува
дојде
однакад и одеднаш
мислевање дека од некој камен излезе
седна и приказната ја почна
Животот
е само еден Театар
ние сме статисти а некои споредни и главни глумци
декорот некој друг ни го прави
а текстот некој друг ни го пишува
кога си дете
ти си само статист
ги гледаш главните ликови
и сонуваш
сонуваш и ти еден ден да бидеш
главниот актер
кога си во младоста
љубовта те обзема
и тогаш не ти е важно
дали си главен или статиста
важно е да си учесник во театарот
но кога љубовта ќе те освести
тогаш веќе ти почнал вториот чин
некогаш ја играш улогата што не ја сакаш
иако е главниот лик
но сепак знаеш дека си само статиста нем
го изговараш текстот
онака рутински
третиот чин
тоа е посебна приказна
тогаш мислиш дека играш
сериозна улога
а сите се смеат
небаре дошле на комедија да гледаат
четвртиот чин е само една трагедија чиста

многу малку солзи
и завесата се спушта
светлата се палат
и сите си одат по својата патека
ќе ја раскажеше приказната старецот
и како што ќе дојдеше
така и си одеше
а ние седевме на камењата
и понатаму споревме
дали марко јунакот ги наредил

СЕКОГАС

Секогас
кога И само ќе го погледнам небото
немозам а да не помислам
колку ли бесе вчера убаво
синилото насекаде распослано
се преливасе со белината

секогас
кога И цекорот ќе го пустев по улица
слусав тивко но искрено
добро утро
колки ли бесе вчера искрено
само тапи погледи
изгубени погледи
И мисли хаотицни
ете тоа е денес

секогас
кога спртоти ветерот стоев
волсебни симфонии слусав
кои се месаа со незните удари на езерските бранови
сега само злокобно завива
навестувајќи ја бурата која етеја ползи
носена од некој тајни но мојкни бранови
злокобен е ветерот И брзам планината

секогас
кога планината ја гледав
врвовите ги барав
со снегови вецни прекриени
сега само виес волцји слусам
И крикови подземни
од болка планинава ги ствара

секогас

Се изморив од грабање по ридиштата
Кои само болка правеа
Папсано и изморено седнав на ледината
Каде само осамени птици тажни песни пееа
Со поглед сега ја гледав реката
Која некои филозофи ја викаа река на животот
Не течеше така брзо
Ја немаше буицата сега здивено да потече
Ги немаше пенливите бранови брегот да го милуваат
Ги немаше и препреките што овде онде наидуваше
Сега беше некоја мирна река
Повеќе ми наликуваше на поток
Ја гледав и сега вече неznam каде е изворот нејзин
Да се вратам и да видам
Можеби нешто го попречува вода да фрла
Реката да ја полни
За весела да биди и пенлива да е
Силата со секој миг ја снемувам
Само седам на лединава
Птиците една по една си одат
Тишината полека ја наслушнувам како доаѓа
Некој спокој со себе носи.

СПОКОЈ

ТРЕПЕТ

Посака моја мила
треперот да го разбранува воздухот
посака
допирот незен да го запре времето
посака
на сводот вецен звезда непозната
како тебе да блеска
посака
на птицата преселница сто на југ оди
мислите тазни да И ги дадес
некаде далеку во длабоките океани да ги удави
посака
мигот вецен да биди
вецноста миг да види
посака
сонот недосонуван стварност да биди
посака
на зелбите крај да нема..

Бајка Непрочитана

Ја напишав најубавата бајка за тебе
Но ти никогаш не ја прочита
Не ги отвори никогаш вратите на твоето срце
Не ја погледна никогаш месечината
А таа моја принцезо секогаш блескаше за тебе
Грееше волшебено и заносно
Ги мамеше пеперутките мали
Ги тераше неуморно да играат крај фенерот
Кутрите попусто си ги гореа крилцата
Ни светлоста не ја гледаше која прозорот ти го осветлуваше

Направи бедеми дебели со молкот твој
Ни најубавата серенада што ја пеев не ги сруши
Струните на гитарата до прскање се затегнува
Од свирката која ја свирев
Не ги слушна акордите што ги пуштав со ветрето

Жагорот на улицата ме мамеше
Стоев да го слушнам чекорот твој
Постојано брзаше како потоците планински
Погледот го пушташе некаде напред каде не бев јас
Моја принцезо од бајките мои напишани
Никогаш непрочитани.

Неуморен пишуваач сум
Ќе пишувам се додека сила имам во мене
Неуморно ќе чекам барем една бајка да прочиташ
Моја принцезо од бајките непрочитани

Безличност

Мислев кошмар ноќен е
Ќе мине некако
Гледам стварност е
Та јас сум ти бил
Само еден осамен пишувач
Кој лута во безнадежноста
Како збор го ставам
Но крикот до мене слушам стварен е
Крик од една душа ранета
Крик за една мртва надеж
Листот се исполни
Вресоците се многубројни
Нов лист правам
Тоа се дните изгубени
Ги има стотици
Викот страотен е тоа
Доаѓа од понорот
Што наивноста ги фрли
Пишува брзо
Времето молскавично одминува
Папсан целосно
Ете го фрлам пенкалото
Се препуштам на безличноста.

Беше збор

Господареа еднаш
Зборовите милозвучни
Што сал сласт во часот носеа
Но времето незпирливо
Течеше и ечеше
Се менуваа облаците
И бури носеа
Некаде почна како приказна
Но малкумина ја разбраа
Одвреме навреме
Телал ќе се јавеше
И повторно зборот го носеше
Но жарот го немаше
Кога бурата ќе почнеше
Не веруваа дека повторно сонцето ќе го видат
Викаа телалите
И во наследство зборот го осатаваа
Голем
Колку окото што гледа
Мал
Колку зрно песок
Силен
Колку бесот земјин
Слаб
Колку вејката на ветерот
Ете
Беа илјадници зборови
Беа стотина зборови
Беа малку
Остана уште еден
Сам и осамен.

Беше тоа

Беше тоа ноќ темна и густа
Не не беше тоа ден голем и светол
Не не не простете
Тоа беше деноноќие
Не не не тоа беа повеќе деноноќија
Ги нарекоа некрстени денови
Денови кои само наликуваа на другите
Денови
Кога човекот ги вади криљата ангелски
Излегува од лушпата своја
И гу пушта демонот надвор
Кој ститкан во некоја мисла демнел
Велат
Да направи злодело некое
Да испогани место некое
Да донесе немир некаде
Но сега простете
Зарем останатите денови се подобри.

БУИЦА

Тоа беше буица
Што знам вчера беше мирна река
С таласи заносни
Сега евеја парчиња носи
Од срце скршени
Здивела
Јадови има сега таа
И болка
Кога ли кутрата ќе се смири
Тешки се парчињава
Рибите ја молат
Врбите ја галат
Бесот и го мират
Деноноќие ќе мине
Во мирнотија своја ќе влезе
А зошто токму ова утро
Мораше буица да стане
А зото токму ова утро
Здивена да биде
Еве парче едно ќе земам
Полесно да и биде
И бран нека стори
Нека заплискува нежно
И брегот нека го буди.

ВЕТРОМИНА

Евеме повторно на ова осамено место
Каде ветриштата тањите ги откриваат
Ги слушналенекаде
Којзнае каде
Којзнае кога

Ветрето тивко што како шепот гали
Љубовните авантури ги раскажуваше
Пролетниот ветер што сал немир буди
За осамениците кој ги сретнал раскажуваше

Само бураата евеја молчи
И трпеливо чека некој да ја праша
Преголем товар носи
И не знае од каде да почни

Ајде кажи барем една случка
Вели клокотот немирен во потокот
Зарем онеме од силата твоја
Или само напразно ти се плашат

Не си во право
Јачекам сестрама луњата
Заедно да пееме
Па да видиш тогаш
Кој напразно зборува

Гнев

Незнам дали сум добар раскажувач
или само осамен запишувач
ете на туѓи судбини
но сега во зорава рана
кога петелот го најавува денот нов
и им ги затвара вратите на демоните
неможам да ја премолчам приказната
за гневниот човек
кој ја мразеше ноќта повеќе од се
тогаш душата му се делеше на две
едната половина милна и кротка
понизно ќе клекнеше
молитви боженствени кажуваше
и спасение бараше
другата половина
дива и непокорна
зла и опака само гадости кажуваше
и на сласти изопачени мислеше
на светот плукаше
и од света вода се плашеше
кога утрото со светлината ќе дојдеше
повторно душата цела се правеше
но човекот гневен
гневот не можеше никако да го смири.

Гробница на Љубовта

Гробница на љубовта
стана очајното секојдневие
бедниот живот
секојдневните грижи
ги газеа и валкаа
возвишените чувства
го нема блесокот во очите
искрата некаде се сокри
сега тагата царство изгради
бедем цврст од бигор направи
наместо крв
потоци од јадови течат во вените
воздишките на перницата
сни кошмарни ги заменија
насмевката слатка
прекор од устата ја избрка
спомените драги
сега солза осамена ги бриши.

ГРЧ

Секогаш

Кога и едно лице насмеано ќе видам

На сокак

Себеси си зборувам тивко

Добро е

Не си осамен

Во надежта има и други

Кои слепо веруваат

Кои ја бараат

Погледниги

И тие ги шират усните

Болката во себе ја кријат

Главите гордо ги креваат

Погледите према небо ги праќаат

И чекаат

Исчекуваат

Надежта да ги види

Надежта да ги најде

Со насмевката ја мамат

Со насмевката патот и го покажуваат

Не си осамне

Себеси си зборувам тивко

Ги има повеќемина

Ја шират насмевката

Го кријат грчот на лицето.

Добро утро

Трпението е доблест
рече некој гласно
трпението е слабост на немоќните
прошепоти еден
мислиш дека правиш нешто
а ти неправиш ништо
и после трпението
доаѓа очајот
тичко и нечујно се вовлекува
и таму долго останува
се крие позади дупката
што ете се створила во душата
се вика надеж
која те тера
наутро да ги отвориш очите
и на птиците во лет
да им кажеш добро утро
знаеш дека нема да те слушнат
на рибите во вода
да им кажеш добар ден
знаеш дека нема да те слушнат
на мравките да им кажеш добра вечер
знаеш дека нема да те слушнат
но се надеваш
дека ете тоа ќе се случи утре
трпеливо секое утро кажуваш добро утро
кога ќе сватиш
дека птицата отишла на југ
дека рибата завршила на нечија трпеза
дека мравките со мракот се скриле
и во земјата отишле
тогаш трпеливоста те напушта
очајот пламнува
те остава сам и осамен
кога повторно ќе ги отвориш очите
дали повторно ќе кажеш
добро утро.

Ехото на душата ранета

Мислите ги раѓаше осаменоста
Во темнината евеги прегрнати
Од хаосот избегаа
Во празнина дојдоа
Само тоа остана
Премногу празно време
И многу многу зборови
Зборови
Кои понекогаш немаат никаква вредност
Доаѓаат и си заминуваат
Исто како деновите
Доаѓаат
Ќе се прекопираат на матрицата
Кои некои ја нарекуваат живот
И ете ќе си заминеа
Не носеа ништо ново
Не носеа ништо со себе
Не правеа никоаков белег
Само доаѓаа и си заминуваа
И тие станаа безделници
Станаа монотони
Безлични и сиви
Честопати
Носеа некое нејасно бreme
Бreme кое правеше мачнина
Кое се распотилаше во секој миг
Саркастично ликуваше
Мачнината
Окото го тераше наутро
Што повеќе затворено да биде
Му зборуваше
Нема којзнае што да видиш
Свежина нема
Жагор нема
Празно празно и празно
Досадни монотони разговори
Кои и вчера и завчера беа исти
Апатија од гледање
Да гледаше во небото
И тоа беше залудно
И тоа беше бесцелно
Не стигнуваше погледот
Ни до врвот на рскошната липа

Но и да го направеше
Сеедне ќе беше
Никој немаше да го прифати погледот
Одпоодамна и бескрајот го отфрли
Великодушно
Прво му ја подари светлината
Потоа чудно си поигра
Го затвори просторот
Остави само еден мал дел
Кој повеќе наликуваше на процеп
Ете затоа окото стана апатично
Ни усните не беа подобри
И тие станаа молчеливи
Скржави на зборови
Не затоа што
Зборовите беа бесценети
Или многу важни
Или многу мудри
Туку никој не ги слушаше
Не беа тоа зборови на омраза
Не беа тоа зборови на милостиња
Тоа беа мали
Обични
Кои бараа место каде гнездо ќе свијат
Попусто
Секој збор што повеќе молбен беше
Судбината сурово возвраќаше
Толку сурово
Што лузни длабоки оставаше
Лузни
Кои со секој поминат ден
Бразди стануваа
Тука
Во тие бразди
Болниот лелек на душата течеше
Течеше незапирливо
И ехо создаваше
Громогласно и страотно.

Живееш како еден сон
трула почва
чекориш и одиш кон целта
јалова надеш
молчиш да не ги брануваш чуввата
слепи мигови
отспотива светлоста те мами
празни зборови
никогаш и не си се родил
тоа е вистината
и повторно од почеток започнуваш
времето е измамник
од место на место се селиш
бесцелно лутање
молчи тишината за те*е
сомнежот е тој
крик душа и лага
тргнуваш
нова вистина нов круг
зарем е можно
знаеш сега каде е крајот
или беше почеток

Круг или Имагинација

ти и твојата насмевка
беше еден бран
не не беше една бура
што ја разбранува мојата душа
пловеше ти таму
со твојот поглед заносен
од дамар таен
една желба зедов
како чамец ја пуштив да плови
а ти моја нимфо
што морето е твоето царство
пловеше безгрижно
не ти пречеа бурите
зошто ти ги создаваше

нимфа

Залудно

Тагата во срцето се свила
Отсекогаш зарем таму била
Немам сили повторно да молам
Немам време повторно да горам

И за тебе и за мене подобро е вака
И за тебе и за мене помалку е мака
Третата ноќ конечно видов
Третата ноќ конечно сватив
Колку боли колку пече

Не барајме со самотија ќе се прекријам
Не гледајме со зората ќе заминам
Изгасниги ѕвездите залудно светат
Заприги солзите залудно капат.

занесено и вљубено
го прегнав првиот зрак на утрото
уште добро утро не кажав
бев исполнет како никогаш досега
ноќва
месечината блескаше со полн сјај
таа
храброст ми влеа
и со прст ми покажа
птеката идна ми ја посла
со прашина светликава ја попрска
о колку беше тоа заносно
слепита ја виделе та прашина
и допирот на прстите знаат да ја опишат
слепците во денот
кој само лутаат
ни белината неможат да ја видат
еве
го исчекувам следниот миг
со нетрпение големо
знам повозбудлив ќе биде од минатиов

Утринска Радост

Испревртено

Понор тука се створи
Душата ала ја јади
За безделник ли зборуваме
Чекорот кон ништо
Ете видовте бедник е
Трча со итаница назад
Сништа ли ќе граби
Час поскоро
И никогаш напред не одел
Скок во место
Заробено животно се стори
Молчи со погледот сега
Трага празна е
Низ песокот жежок мина
Карванот низ прсти го гледа
Молк еден чудак му дари
Не светлост беше тоа
Не го разбра добро
Со прстот кон ништо му покажа
Зрак да створи
Повторно неразбран стана
Чмае
Не тоа не го сака лажна милост е
Молчи
Но тишината ја презира
Талог на душа
Зарем низа нова нема сега
Повторно молк
Заробен во кафез
Погледот ете
Тука пред него искра го лажи.

КРИКОТ НА ДУШАТА ИЗМАМЕНА

Голобради момчиња
Велат
Гората со трепер ги викнала
Заспале
Камењарите ги прекриле
Навистина
Ова не е бајка
Не беа тоа деца
Сега силни како карпи се
Од темјанушката мирисот го украде
Застанете
Викаше еден горски звер
Зарем можете
Поголеми ѕверови од мене да бидете
Се откорна крикот
Со шумор јачеше нагоре
Застана времето ете тука
Заспа чекорот ете таму
Молк и страв од никаде течи
Лага беше тоа
Привидот ден се стори
Замина ништавилото
Книгите пишуваа трагата се губи
Изморени и папсани чувства
Зарем никогаш нема крај на лудилово
Кругот евего
Почеток од никаде
Карајот
Тоа беше само празна желба
Сонувачи илјадни.

Круг Волшебен

Маглата густа се развлече во долинава
Се завлече во секоја шуплина
Го исплаши скитникот
Литите алишта на него се тресат
Душата му трепери
Патот го изгуби до дупката која дом му е
Дупката некои пештера ја нарекуваа
Со мал наслон карпа беше
Гледа и незнае каде
Виџот одвратен се огласи
Волциве самотници го тераат на место да не стои
Барем во круг да се врти
Со секоја стапка маглата е се погуста
Со секој чекор стравот е се поголем
Лити алишта
Беден живот од други подарен
За скитникот сега има висока цена
Бесценет е зане добро
Чекори
Не така брзо како вчера
Споро со поглед впиен во земјаго тера напати да побрза виџот
Морниви го полазија знае дека е гладен самотникот
Го познава кога вие вака
Но проклетиов круг крај нема

Сакав повторно да напишам песна
За едно сениште кое имаше лити партали на себе
Но душегрижниците веднаш се јавија
Ме нарекоја слуга на злото
Сум го опејувал постојано
И преубаво зборови сум пишувајќи за сеништето
За злото ли ги прашав
Незнаат да ми одговорат и молчат
сега кога спијат душегрижниците
Дали навистина да пишувам
Но аветов што го гледам
Како немирно оди од место до место
Со раката одмавна и сеедно му беше
Литоста го прави уште пострашен
Само се заврти и замина не знам каде
Останав со празнотијата што ја остави
Останав да чекам мисла која ќе не однесе
Во денот каде повторно ќе мислам
Повторно занесено ќе пишувам
Во денот што исполнет ќе биде

Лити партали

Лудо време

Ова е приказна за едно лудо време
За една луда ноќ
Кога тишината понизно заминува
И на лудоста место и остапува
Фенерите сега поблескаво светат
Ги канат
Ги викаат со викот трескавичен
Само храбрите
Кукавиците
Неодлучните нека останат дома
Жагори смеи и врисок
Та едно ти е сега

ЗА АВТОРОТ

Никодин Чернодримски род 1964 год во преграатките на древниот Марков Град Прилеп,уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град,каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува,да ги опејува,и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки.И покрај благодетот кој му го подарил животот,сепак немирниот дух на Чернодримски неможе да се скраси на едно место,после заврѓувањето на средното училиште,го напушта градот и заминува низ Македонија,каде престојува во повеќе места кратко,но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин,начин кој не е секојдневен и обичен,да на крај со доаѓањето во Скопје,за само некој миг ја смири својата немирна душа и се скраси на едно место,кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана,неговата деноноќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори.како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел,твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила ,и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

- 1.Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.
- 2.Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана

3. Балканска Рапсодија
4. Дневникот на еден сонувач
5. Крилати Сني
6. Месечеви Сонети
7. Мој Роде
8. Мозаик од Мигови
9. На Спилите им Раскажувам
10. Осамени монолози
11. Пагански Стихови
12. Пелин Вода
13. По Патеките на Орфеј
14. Шепотот на Скриениот Дамар
15. Трагач по Илузии
16. Заборавени Спомени
17. Прилепско Ехо

ПОЕМИ

1. Ангелски Шепотења-посвете на загиналите полицајци кај селото Арачиново 2000 год
2. Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
3. Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
4. Катадневно Тркало
5. Монолог со Паметникот
6. Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

1. Бразда
2. Од Сонот до Јавето
3. Затворени Кругови
4. Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

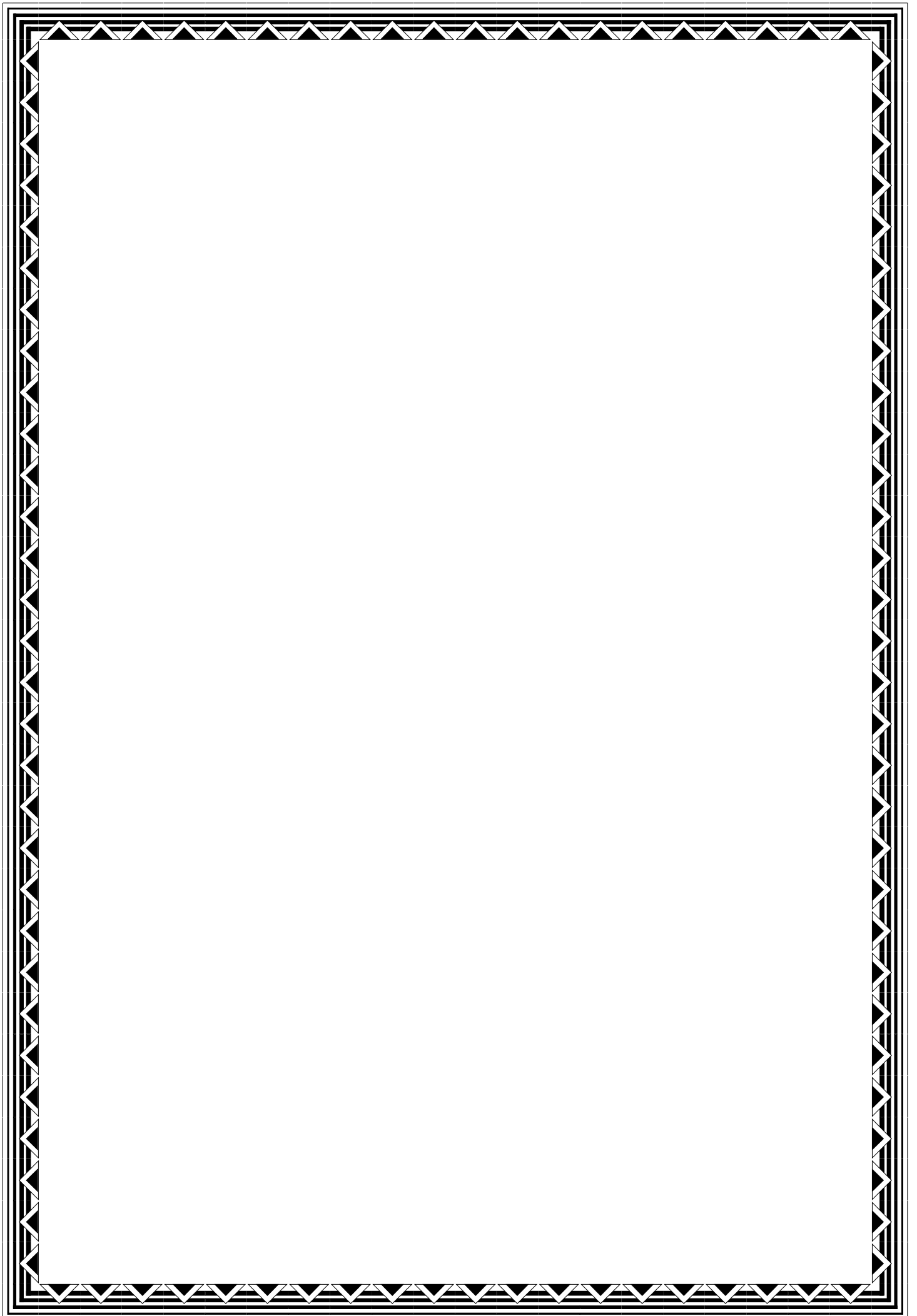
1. Кара Севда
2. Тајната на Нормандови
3. Првиот Ангел
4. Приказна која не требало да биде раскажана никогаш

ДРАМА

1. И сега шо

МОНОДРАМА

1. Ало диоген на Линија

Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.